

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 12.3.2015

Číslo: Ročník 25 (2015), Číslo 1

Sekce: U nás to nejde

Název článku: Vyprávěnka o hororové knihovně

Autor: Marta Lelková

Zdroj: <http://www.svkhk.cz/Pro-knihovny/Zpravodaj-U-nas/Clanek.aspx?id=20150108>

Vyprávěnka o hororové knihovně

Marta Lelková

Moje rodina i kolegyně si v mém podání vyslechly mnoho „knihovnických vyprávěnek“. Tak u nás říkáme mým převyprávěným zážitkům z cest po obecních knihovnách. Většinou jde o zajímavá setkání s knihovnicí, jedinečné situace či události z metodických návštěv, mimořádné zážitky z cestování a podobně. Obvykle jsou to vyprávěnky s pozitivním motivem, ale občas se stane, že bych některé z nich mohla zařadit do pomyslné kategorie hororů. Jeden příběh z této kategorie vám teď nabídnu. Největší horor tohoto hororu je, že není vůbec vymyšlený. Jedná se o mou zkušenost s jednou malou knihovnou; začalo to nedlouho po mém nástupu na pozici metodičky. Spolu s kolegyní jsme vyrazily na pravidelný rozvoz knih z výměnného fondu. Na řadě byla i knihovna XY – hrdinka tohoto příběhu. Moje první pracovní návštěva této knihovny se uskutečnila uprostřed zimy, kdy všude leželo asi 20 cm sněhu. Auto zastavilo před oploceným pozemkem s budovou připomínající obrovskou garáž. Překvapeně jsem pohlédla na kolegyni, která mne ujistila, že to není omyl, ale knihovna. Nechápat jsem se chopila bedny s knížkami a vyrazily jsme k brance. Ale opět mě čekalo překvapení. Brána byla zamčená. Nevadí, knihovnice bydlí opodál, zřejmě na domluvenou schůzku zapomněla. Kolegyně vyrazí pro knihovnici, nebo alespoň pro klíče. Já mám čas si to tady lépe prohlédnout. Pořád nechápu, kde v této budově může být knihovna. Na budově jsou kromě velkých vrat jenom jedny dveře, ale nechci věřit, že by tohle mohl být vstup do knihovny. Žádnou ceduli nikde nevidím. Od brány ke dveřím je to asi 30 metrů. Sníh před knihovnou leží již pár týdnů, přesto je neporušený lidskou nohou. Vypadá to, že cestičku do knihovny budeme muset prošlapat až my. Z přemýšlení mne vyruší veliký pes, který se štěkotem přiběhne k brance. Tak teď se asi vstoupit dovnitř neodvážíme, pomyslím si. Po chvíli z velkých vrat vystrčí hlavu pán a ptá se, co tady chci, je to totiž jeho soukromý pozemek, nezapomene dodat. Vysvětlím mu účel naší návštěvy. S nevolí mi otevírá, zadržuje psa a připomíná, že dnes není otevírací den knihovny a mohlo se klidně stát, že by tady nebyl a vůbec bychom se do knihovny nedostaly. Kolegyně se vrací s klíčem. Knihovnice měla právě jiné (jako vždy) neodkladné povinnosti. Tušení, že mám před sebou mimořádný knihovnický zážitek, se potvrdilo. Jediné dveře vedou do knihovny, lépe řečeno do malé, chladné, tmavé místnosti, kde snad jedinou stopu po nějakém životě prozrazují pavučiny v rozích. Na stole jsou pohozené nerozbalené obálky s poštou a kupičky knih z minulého rozvozu stále leží nehnutě na svém místě. Řekla jsem si, že takto to asi dlouho nemůže vydržet. Ale věci nerada vzdávám. Učinila jsem proto rozhodnutí, že se sem vrátím v létě a udělám všechno pro to, aby knihovna dostala druhou šanci, a promluvím si se starostkou obce o knihovnici i o prostorách knihovny.

Velká část mého pracovního léta patřila knihovně XY. Radila jsem knihovnici, jak by šlo zlepšit služby knihovny. Přebrala jsem knihovní fond, aby nebyl zastaralý, přebalila jsem a přeznačila všechny zbylé knihy. Vytřela regály, vymetla pavučiny. Přivezly jsme mnoho nových knih z výměnného fondu, aby byl v knihovně dostatečný výběr literatury pro všechny čtenářské kategorie. Práce na záchraně této knihovny byla dobrodružstvím i hazardem zároveň. Pokaždé jsem cestou do knihovny přemýšlela, jak to asi dnes dopadne. Dostanu se vůbec do knihovny? Bude odemčená brána? Nebude puštěný pes? Kde si umyju ruce, když se budu chtít najíst? Kam půjdu na záchod? Jak odejdu z knihovny, když je opět puštěný pes? Vydržela jsem to!

Čekala jsem spolu s kolegyněmi, jestli moje námaha přinese ovoce. Donášely se k nám zprávy, že se asi v knihovně nic nezměnilo.

Opět byla zima a čas rozvozu knih. Tentokrát jsem u toho nebyla, možná naštěstí nebyla. Situace byla ze začátku v mnohém podobná. Brána zamčená, velký pes, sníh neporušený lidskou nohou, šeredné dveře bez cedule. Ale největší překvapení čekalo za dveřmi do knihovny. Na podlaze bylo vody do půl kotníků a vzduch s vůní plísň. Odkud? V zimě začalo zatékat přes střechu, a jelikož tam lidská noha dlouho nevstoupila, bohužel ani noha

knihovnice, nikdo netušil, co se děje. Odesly si to regály a knihy ve spodních řadách. Smutný, ale neodvratitelný konec jedné malé knihovny.

Tato knihovna již neexistuje a já chci věřit, že toto byl můj poslední knihovnický horor.

Kontakt na autorku: lelkova@mknachod.cz

© 2000-2010 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz · knihovna@svkhk.cz